

## **“Si sou nens no tindreu penes”**

Si sou nens no tindreu penes: els nens s'obliden de seguida dels disgustos per a retornar als seus jocs ordinaris. —Per això, amb l'abandonament, no us haureu de preocupar, perquè descansareu en el Pare. (Camí, 864)

23 d'abril

En els primers anys de la dècada dels quaranta, jo anava molt per València. Aleshores no tenia cap mitjà humà i, amb aquells qui —com vosaltres ara

es reunien amb aquest pobre sacerdot, fèiem l'oració on bonament podíem, algunes tardes en una platja solitària. (...)

Un dia, doncs, a darrera hora, durant una d'aquelles postes de sol meravelloses, veiérem que s'atansava una barca a la vora, i que saltaren a terra uns homes bruns, forts com roques, ben mullats, el tors nu, tan cremats per la brisa que semblaven ésser de bronze.

Començaren a treure de l'aigua la xarxa atapeïda de peixos brillants com la plata, i la duïen arrossegada per la barca. Estiraven amb molt de braó, els peus enfonsats a la sorra, amb una energia prodigiosa. Tot d'una vingué un nen, també molt colrat, s'acostà a la corda, l'agafà amb les manetes i va començar a estirar amb una evident poca traça. Aquells pescadors rudes, no gens refinats, degueren sentir que el cor se'ls estrema i deixaren que el

menut col·laborés; no el van apartar,  
tot i que més aviat els destorbava.

Vaig pensar en vosaltres i en mi  
mateix; en vosaltres, que encara no  
us coneixia, i en mi; en aquestes  
estirades a la corda, cada dia, en  
tantes coses. Si ens presentem davant  
Déu Nostre Senyor com aquest petit,  
convençuts de la nostra feblesa però  
disposats a secundar els seus  
designis, assolirem més fàcilment la  
meta: arrossegarem la xarxa fins a la  
riba, curulla de fruit abundant,  
perquè allà on fallen les nostres  
forces, arriba el poder de Déu.  
(Amics de Déu, 14)